

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. G.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2016, č. j. KRPB-12975-23/ČJ-2016-060023-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2016, č. j. 32 A 8/2016 – 26,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2016, č. j. 32 A 8/2016 – 26, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 1. 2016, č. j. KRPB-12975-23/ČJ-2016-060023-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti 12 342 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované specifikovanému tamtéž. Žalovaná jím rozhodla o zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání do Maďarské republiky jako státu příslušného podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Délka zajištění byla stanovena na 31 dnů.

[2] Při pobytové kontrole prováděné dne 16. 1. 2016 v 00:05 hodin v mezinárodním vlaku jedoucím na trase Vídeň – Berlín bylo zjištěno, že stěžovatel vstoupil a pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu nebo víza. Z lustrace v systémech AFIS a EURODAC dále vyplynulo, že je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarsku a Švédsku. Byl s ním proveden účastnický výslech.

[3] Žalovaná na tomto základě dovodila, že státem odpovědným k posouzení žádosti ve smyslu nařízení Dublin III je Maďarsko. Dále dospěla k závěru, že stěžovatel využije jakékoli možnosti, aby se dostal do Švédska, kde chtěl získat mezinárodní ochranu, hrozí tedy vážné nebezpečí jeho útěku. V předání do Maďarska neshledala překážky, proto jej za tímto účelem zajistila.

[4] Stěžovatel se domnívá, že účel jeho zajištění byl nepřípustný, jelikož předání do Maďarska není z právního hlediska možné. Tamější azylové řízení trpí vážnými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III: systém je přetížený a vláda za účelem řešení situace přijala nařízení, na jehož základě jsou žádosti žadatelů přicházejících přes Srbsko (což byl i případ stěžovatele) odmítány jako nepřípustné. Jediným prostředkem obrany je žaloba, která však pro svou extrémně krátkou lhůtu k podání nepředstavuje účinný opravný prostředek. Žadatelé proto bývají vraceni do Srbska bez věcného posouzení jejich žádostí, a to přesto, že se nejedná o bezpečnou třetí zemi.

[5] Krajský soud názoru stěžovatele nepřisvědčil. Předložené důkazy nepovažoval za dostatečné pro závěr, že mu v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozí zásah do základních lidských práv.

[6] Ke statistickým informacím uvedl, že dokumentují zatížení systému v roce 2015, k aktuální situaci je však vztáhnout nelze. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské trasy.

[7] Maďarskou právní úpravu nepovažoval za rozhodnou pro posouzení projednávané věci. Krátké lhůty, kterými stěžovatel argumentuje, mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý

pokračování

zásah do jeho právní sféry. Nadto se jedná o cizí právní úpravu, u které se neuplatní zásada *iura novit curia*, žádná ze stran ji nenavrhla k důkazu a ani soud nepovažoval takové dokazování za nezbytné.

[8] Vymezil se proti závěrům rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015 – 74, na který stěžovatel odkazoval v žalobě. Nebyly opřeny o provedené dokazování a Krajský soud v Praze bez dalšího převzal skutečnosti uváděné žalobcem. Krajský soud v Brně považuje jeho názor za nesprávný a není jím vázán. Svě závěry naopak podpořil odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15.

[9] Soud nepovažoval za relevantní odkaz stěžovatele na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. 9. 2015, *Nabil a ostatní proti Maďarsku*, č. stížnosti 62116/12. Neobsahoval totiž komplexní hodnocení dodržování lidských práv a vázal se striktně ke stěžovatelům v odkazované věci a pouze k určité části trvání jejich zajištění.

[10] Dále uvedl, že o žádosti stěžovatele již bylo rozhodnuto a byla mu poskytnuta určitá forma ochrany, nadále tedy není v postavení žadatele ve smyslu čl. 2 písm. c) nařízení Dublin III. Článek 3 odst. 2 nařízení je určený k tomu, aby byl garantován řádný průběh azylového řízení *žadatelům* o azyl, proto jej v případě stěžovatele nelze aplikovat. V tomto případě bylo postupováno dle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Stěžovatel podřadil důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), výslovně tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předchozím řízení. Část jeho námitek spadá pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť na několika místech dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[12] V první části kasační stížnosti brojlil proti způsobu, jakým krajský soud vypořádal námitky a důkazy týkající se nedostatků azylového řízení v Maďarsku.

[13] V žalobě zmiňoval statistické údaje vypovídající o počtu přijatých a vyřízených žádostí v Maďarsku v roce 2015, což si soud zřejmě vyložil jako nesouhlas s podmínkami v maďarských azylových centrech. Podstata jeho argumentace však byla jiná. Na statistických údajích ukazoval, že velký příliv migrantů v roce 2015 vedl ke změně azylového řízení, fakticky spočívající ve vyřizování co největšího počtu žádostí formálním způsobem. Domnívá se, že soud námitku nesprávně uchopil a nedostatečně se jí zabýval, napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[14] Obdobně je tomu s relevancí rozsudku ESLP ve věci *Nabil proti Maďarsku*. Stěžovatel netvrdil, že současná situace v Maďarsku je totožná jako v roce 2012; jeho žalobní argumentace stojí na tom, že nepřijatelná je nová maďarská právní úprava. Ta nicméně oživila některé problémy, které byly Maďarsku vytknuty v odkazované věci.

[15] Opakovaně se dovolával závěrů Krajského soudu v Praze a zdůraznil, že se v žalobě nespokojil s tvrzeními, ale navrhl provedení řady důkazů. Soud se s nimi nevypořádal.

[16] Nesouhlasí se závěrem, že maďarská právní úprava není v projednávané věci relevantní. Jedná se o objektivní právo, kterým se řídí samotné azylové řízení, a jeho úroveň tak zásadně ovlivňuje, zda je vůbec možné dosáhnout ochrany základního práva na mezinárodní ochranu.

[17] Není mu zřejmé, na základě čeho soud dovodil, že třídenní lhůta, která je v Maďarsku stanovena k podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, nemůže způsobit zásah do jeho přímé sféry. Český Ústavní soud v nález ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, judikoval, že sedmidenní lhůta pro podání správní žaloby v případě řízení ve věci mezinárodní ochrany je nepřiměřeně krátká a ve své podstatě činí proklamovanou soudní ochranu iluzorní.

[18] Dodal, že závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, nejsou pro věc relevantní. Ústavní soud v odkazované věci přijatelnost předávání do Maďarska nehodnotil, zabýval se pouze tím, zda obecné soudy vypořádaly omezenou argumentaci účastníků. Nadto se jedná o usnesení, které není závazné.

[19] Druhá skupina kasačních námitek směřuje proti závěru krajského soudu, že ve věci stěžovatele není třeba zkoumat existenci nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III, neboť již není v postavení žadatele o mezinárodní ochranu.

[20] Stěžovatel předně zdůrazňuje, že mu v Maďarsku nebyla udělena mezinárodní ochrana a je tam pouze prozatímně tolerován. Uložili mu zákaz pobytu (kopii rozhodnutí přiložil ke kasační stížnosti), který není vykonatelný s ohledem na současnou situaci v Sýrii a neochotu Srbska přijímat zpět osoby, kterým byla v Maďarsku zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu. Status stěžovatele je nejasný a v současné době je v Maďarsku zajištěný za účelem vyhoštění do Srbska, přestože je tato praxe nepřijatelná (viz aktuální zprávu UNHCR, kterou stěžovatel přiložil).

[21] Bez ohledu na uvedené nejasnosti se domnívá, že i v jeho případě hrají systematické nedostatky v maďarském azylovém řízení roli. S největší pravděpodobností se totiž promítly do řízení, které s ním bylo vedeno, a vedly k zamítnutí jeho žádosti. Členské státy musí zvažovat předání do země, ve které byla žádost zamítnuta následkem těchto nedostatků. V takovém případě je tím spíše namístě převzít věc a řízení o udělení mezinárodní ochrany provést znovu.

[22] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[23] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti

pokračování

němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

III. a) Vymezení sporných otázek

[25] Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí žalované o zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Podle těchto ustanovení policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie - nařízení Dublin III. V případě, kdy nelze předání uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, vydá v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.

[26] Podstata projednávané věci spočívá v otázce, zda bylo při vydání rozhodnutí o zajištění reálně možné očekávat, že dojde k dosažení jeho účelu, tj. že bude moci dojít k předání stěžovatele do Maďarska. Podmínka tzv. reálného předpokladu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců ani v nařízení Dublin III výslovně uvedena, vyplývá však přímo ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody zakotveného v čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a také z čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel, kterým je v tomto případě předání cizince do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

[27] Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je realizace tohoto cíle alespoň potenciálně možná. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění rozhodnout (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

[28] Stěžovatel konkrétně namítá nemožnost předání do Maďarska z právních důvodů – nedostatků maďarského azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení: *[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

[29] Krajský soud dospěl k závěru, že podmínky pro užití tohoto ustanovení nebyly splněny. V první části napadeného rozsudku objasnil, proč nepovažoval za dostatečné tvrzení a důkazní návrhy, kterými stěžovatel dokládal závažnost nedostatků maďarského azylového řízení. V druhé části uvedl, že pravidlo nelze aplikovat, jelikož stěžovatel nadále není v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že oba důvody jsou

na sobě relativně nezávislé a každý z nich ob stojí sám o sobě (tj. každý z nich by byl dostatečný pro zamítnutí žaloby), Nejvyšší správní soud se nejprve komplexně zabýval námitkami směřujícími do prvního z nich a poté těmi, kterými stěžovatel zpochybňoval závěr druhý.

III. b) Nedostatky maďarského azylového řízení

[30] K problematice nedostatků maďarského azylového řízení se předně vztahuje námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jedná se o natolik závažnou vadu, že ji soud zkoumá z úřední povinnosti, tj. i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že pouze přezkoumatelné odůvodnění lze hodnotit po věcné stránce, soud se přednostně zabýval touto otázkou.

[31] Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku zaprvé proto, že krajský soud nesprávně uchopil jeho argumentaci statistikami žádostí přijatých a vyřízených v Maďarsku a odkazem na rozsudek ESLP ve věci *Nabil proti Maďarsku*, a v důsledku toho se jí dostatečně nezabýval. Zadruhé zpochybnil dostatečnost odůvodnění krajského soudu ve vztahu k nálezů Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 17/09. Zařetí namítá, že se soud nevypořádal se všemi důkazy, které navrhl provést k prokázání systematických nedostatků maďarského azylového řízení.

[32] Nejvyšší správní soud těmto námitkám nepřisvědčil. Podstatou žalobní argumentace bylo zpochybnění úrovně maďarské právní úpravy azylového řízení a krajský soud jednoznačně vyjádřil názor, že ji pro posouzení projednávané věci nepovažuje za rozhodnou. Z tohoto pohledu nemohly být stěžovatelovy námitky úspěšné a není proto podstatné, že se soud ke každé z nich vyčerpávajícím způsobem nevyjádřil, respektive zvlášť nevypořádal každý důkazní návrh (výslovně nereagoval na návrh důkazu shora citovanými zprávami Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a *Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary*). Ze shodných důvodů není důležité, že se některými námitkami zabýval v odlišném kontextu, než jak byly uvedeny v žalobě. Stěžejní důvod, na kterém odůvodnění krajského soudu stojí, je v napadeném rozsudku jasně vyjádřen, a na žalobní argumentaci reaguje. Stěžovatel proti němu ostatně v kasační stížnosti brojí, je tedy zřejmé, že skutečným obsahem jeho argumentace je nesouhlas se způsobem, jakým krajský soud námitky vypořádal.

[33] Rozsudek krajského soudu přesto nepřezkoumatelností trpí, ale z jiných důvodů, než stěžovatel namítal v kasační stížnosti.

[34] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, konstatoval, že je nezbytné, aby se žalovaná při rozhodování o zajištění cizince vždy zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán, a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Je-li touto zemí Maďarsko, je nepřijatelné, aby se k této otázce vyjadřovala pouze povšechně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi. Problematičnost situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku je totiž všeobecně známou skutečností a nevládní organizace a Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na konkrétní

pokračování

skutečnosti, které by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro existenci systematických nedostatků maďarské azylové praxe.

[35] V projednávané věci žalovaná k této otázce uvedla pouze to, že: „[k]aždá země společenství se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a současně je vázána jak komunitárním právem, tak i judikaturou Evropského soudního dvora. Proto správní orgán nepředpokládá, že by mu návratem do Maďarska brozilo vykonání trestu smrti, mučení, nebo jiné formy nelidského zacházení. Ani jmenovaný neuvedl žádné závažné důvody, pro které by jeho návrat mohl být znemožněn. Správní orgán tak musí konstatovat, že v době rozhodování o zajištění mu nebyly známy žádné překážky, které by bránily v předání účastníka řízení do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (str. 3 odst. 4 napadeného rozhodnutí).

[36] Je tedy zřejmé, že její odůvodnění bylo zcela obecné, a to přesto, že si jako kompetentní správní orgán musela být vědoma skutečností, které realizovatelnost předání do Maďarska relevantně zpochybňují. Požadavku, aby se dostatečně zabývala tamější současnou situací, proto nedostála, a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[37] K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu přitom soud přihlíží z úřední povinnosti, neboť je pojmově spjata s jeho soudním přezkumem. Není tedy podstatné, že ji stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nenamítal (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). Krajský soud pochybil, pokud za této situace napadené rozhodnutí nezrušil a místo toho je věcně přezkoumal. Z tohoto důvodu je i jeho rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91).

III. c) Postavení stěžovatele z pohledu azylového řízení

[38] Nejvyšší správní soud se následně zabýval druhým, relativně nezávislým rozhodovacím důvodem krajského soudu, tedy že stěžovatel nebyl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, proto v jeho případě nepřipadá aplikace čl. 3 odst. 2 pododstavec 2 nařízení Dublin III v úvahu.

[39] Při tom zjistil, že žalovaná se uvedenou problematikou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala a uvedené úvahy poprvé zmínila až ve vyjádření k žalobě, načež je do svého rozsudku převzal krajský soud.

[40] Jak již bylo uvedeno, žalovaná měla povinnost vyjádřit se k realizovatelnosti předání stěžovatele z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud tedy měla za to, že je aplikace tohoto ustanovení vyloučená, měla svůj názor uvést a řádně zdůvodnit v napadeném rozhodnutí. Je nepřípustné, aby důvody rozhodnutí doplňovala zpětně. Stejně tak nelze akceptovat, aby z takových důvodů vycházel krajský soud, protože předmětem jeho přezkumu je správní rozhodnutí a důvody obsažené v něm (srovnej obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58).

[41] Ze správního spisu navíc plyne, že žalovaná neměla postavení stěžovatele vyjasněné. V rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ze dne 16. 1. 2016, č. l. 45 (ve spise předchází napadenému rozhodnutí) vycházela z toho, že Maďarská republika je povinna přijmout stěžovatele zpět na základě čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III, tj. na základě ustanovení, které upravuje povinnost přijmout zpět *žadatele, jehož žádost se posuzuje*, nikoli na základě čl. 18 odst. 1 písm. d), které se týká *státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost* [příslušný členský stát] *zamítl*, a který měl být aplikován dle krajského soudu. Podobně v rozhodnutích o prodloužení zajištění (která však pochopitelně vydala až po napadeném rozhodnutí; první rozhodnutí o prodloužení zajištění je ze dne 11. 2. 2016, č. l. 57, druhé ze dne 10. 3. 2016, č. l. 99) opakovaně odkazovala na čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III. Zmínila také, že se stěžovatelem je v Maďarsku vedeno azylové řízení. Teprve ve vyjádření k žalobě svůj názor přehodnotila (nebo se otázce poprvé seriózně věnovala, to však na výše uvedených závěrech nic nemění) a uvedla, že stěžovatel v postavení žadatele není.

[42] Lze tedy uzavřít, že ani druhý důvod krajského soudu nemohl obstát. S ohledem na to se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat jeho posouzením věci samé, byť s ním stěžovatel v kasační stížnosti polemizoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro to, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalované, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady uvedeného rozhodnutí nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozsudku krajského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.

[44] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[45] Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované ve výši 12 342 Kč.

[46] Zástupce stěžovatele učinil v řízení o žalobě dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé – žaloba [§ 11 odst. 1 písm. a)

pokračování

a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za každý z těchto úkonů právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), k nákladům řízení o žalobě se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni skončení žalobního řízení, tj. 1 428 Kč. Celková částka za řízení před krajským soudem činí 8 228 Kč.

[47] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za řízení před Nejvyšším správním soudem zástupci stěžovatele náleží 4 114 Kč včetně DPH.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu